

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2380/2022
03.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Драгише Б. Слијепчевића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мина Јањић Маглов, адвокат у ..., против тужене Основне школе „ВУК КАРАЏИЋ“ из Конака, коју заступа Државно правобранилаштво, одељење у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1001/22 од 20.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 03. новембра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1001/22 од 20.04.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1001/22 од 20.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 29 П1 1136/21 од 21.12.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиље, па је тужени обавезан да тужиљи на име накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун плате у периоду од 01.09.2019. године закључно са 28.02.2021. године исплати износ од 91.081,21 динар са затезном каматом почев од дана вештачења 03.07.2021. године до исплате и на име обрачунате затезне камате до 02.07.2021. године износ од 8.215,68 динара. У ставу другом изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 41.744,00 динара са затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1001/22 од 20.04.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је изјавила благовремену ревизију позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грђана, као и ради уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одлучено о захтеву тужиле за исплату потраживања према туженом послодавцу на име увећања коефицијента за обрачун плате за 10%, због тога што је тужилца у утуженом периоду од 01.09.2019. године закључно са 28.02.2021. године, као наставник ... наставу изводила у редовним одељењима разредне наставе од првог до четвртог разреда, а у којима су била уписана и два ученика који су наставу похађала по индивидуалном образовном плану (ИОП) и за те ученике је добила решење да ради по индивидуално образовном плану 2.

Нижестепени судови су приликом одлучивања о тужбеном захтеву пошли од Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Сл гласник РС 44/01..95/18“), и то члана 3. став 1. тачка 4, којим је прописано да се коефицијент из члана 2. ове уредбе увећава 10% запосленом у школи за децу ометену у развоју и наставнику одељења за децу ометену у развоју при редовној основној школи. Нижестепени судови су узели у обзир да је један од циљева редовног васпитно - образовног система и инклузија, односно укључивање у тај систем и деце са тешкоћом у развоју, те да је у конкретном случају неопходно шире, системско и циљно тумачење наведене Уредбе, уз њену примену и на конкретну ситуацију у којој је тужилца у оквиру редовне основне школе, радила у одељењима и са учеником ометеним у развоју. Из наведених разлога нижестепени судоци су на основу цитиране Уредбе, усвојили тужбени захтев и обавезали тужену школу да тужилци исплати разлику у плати до увећања за 10%.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови за посебну ревизију које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Не могу се прихватити ревизијски наводи тужене да је у конкретном случају погрешно примењено материјално право, те да је ради разматрања правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана неопходно одлучивити о ревизији као посебној. Нижестепени судови су приликом примене цитиране материјалноправне одредбе тумачили њен смисао, циљ и адекватност примене на конкретну ситуацију и утврдили да тужилца има право на увећање коефицијента по основу рада са децом ометеном у развоју. Оспоравање оваквог тумачења од стране туженог и указивање да се наведена материјалноправна одредба не може екстензивно тумачити и њена примена ширити на конкретну чињеничну ситуацију, не представља разлог за одлучивање о посебној ревизији, будући да ревидент не указује на другачију судску праксу, а нема потребе ни за новим тумачењем права.

Зато је на основу члана 404. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиља је тужбу поднела 29.07.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 91.081,21 динара, што представља противвредност од 774,72 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Из наведених разлога, изјављена ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је донео одлуку као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић